

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Powiatowi K. reprezentowanemu przez Starostę Powiatu K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adw. M. D. K. od Skarbu

Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 zł

**(trzy tysiące sześćset złotych) wraz z należnym podatkiem
od towarów i usług tytułem nieopłaconych kosztów pomocy
prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na powielaniu uzasadnienia zarzutów zgłoszonych w ramach podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżący, z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość skargi kasacyjnej się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda na s. 8-13, nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - ogranicza się do powtórzenia argumentacji poświęconej uzasadnieniu zarzutów zgłoszonych w ramach podstaw kasacyjnych.

Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie art. 2 ust. 3, § 6 pkt 7, § 13 ust. 4 pkt 2 i §§ 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461), stosowanego z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 1668) i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1800).

